

Subjektivitet

Några meter före ingången till en affär står en kiosk med kvällstidningarnas löpsedlar uppsatta på väggarna. Som vanligt fann en förbigående dessa "nyheter" något tillgjorda. Han kom ihåg att han för några år sedan hade stört sig något enormt på dylika tidningar, som han ansåg framföra ren skräpjournalistik; kända personer, sexualitet och pornografi, överdrifter och billiga analyser blandades med rena lögner. Det viktigaste som inträffat på jorden det senaste dygnet är väl svårligen att Linda haft sexuella kontakter med producenten? Den förbipasserande hade nämligen uppfattningen att en nyhetstidning skall informera läsaren om vad som inträffat på planeten det senaste dygnet, och skulle därför kunna innehålla reportage kring utvecklingen i olika länder, eller varför inte vetenskapliga framsteg? Man kan ställa sig frågan, vad som är tidningarnas syfte. Om syftet är att få (den lättrogne) läsaren att bli förvånad, förargad eller intresserad, så fungerar nog kvällstidningarna väl. Emellertid, om syftet är att upplysa läsaren om viktiga nyheter, så beror analysen på definitionen av "viktig" (om nyhet). Mannen, liksom många andra "mogna" människor, ansåg att exempelvis Kyotoprotokollet var av större vikt än om en filmstjärna brutit en fingernagel. Man kan nog antaga att läsarens kunskaper kring "större" vetenskaper ökar mer i det förstnämnda exemplet än i det senare, i vart fall. Hur mycket den förbipasserande än ogillade kvällstidningarnas journalistik så kunde han emellertid inte rent allmänt säga att det var *fel* att läsa dem, ty om syftet är att roa läsaren, så är det en fråga om subjektivt tycke vad en tidning bör handla om. Hur det än må vara så läste han själv aldrig papperstidningar, utan ägnade dagarna sig åt sina intressen, varför han skulle ha gått låtit blicken ackommodera till bokhandeln, om det inte varit för en särskild artikel i en (dålig?) populärvetenskaplig tidning:

Fungerar ditt barn dåligt socialt? Lista över de vanligaste diagnoserna.

Den förbipasserande beklagade sig över samhällets ovana att klistra diagnoser på alla som var annorlunda, som avvek från det sociala beteende som "majoriteten" uppvisade. Ett av skräckexemplen kanske är Aspergers syndrom; nog existerar fall där helt problemfria individer fått denna stigmatiserande klisterlapp. Enkom för att individerna inte ägnar sin fritid åt att umgås, småprata och "larva" sig med jämnåriga personer så anses de "sjuka"; samhället funderar till och med på farmakologiska metoder för "normalisera" dem. Dessa individer möts kanske inte ens med respekt, ty diagnosens stigma löser upp denna. Om en dylik person håller fast vid en åsikt, viftar måhända diskussionsopponenten bort denna med argumentet "envishet hör till diagnosen". Om en dylik person anser att något är fel i samhället, viftar måhända opponenten bort detta med "nonkonformism hör till diagnosen". Om en dylik person anser att det skriftliga språket användes för slarvigt, viftar måhända opponenten bort detta med "överdriven formalism hör till diagnosen". Om en dylik person inte anser sig vara sjuk, viftar opponenten måhända bort detta likasåväl.

- Jag har inte Aspergers syndrom.
- Jo, du måste bara erkänna det – det är första steget mot att bli frisk.
- Det finns inget att erkänna.
- Envishet hör till diagnosen.
- Jag är /ju för sjutton/ en helt normal människa!
- Du ser ju att du blir arg och inte mår bra – det måste erkänna din sjukdom.

En dylik person blir upprörd, vilket inte är konstigt, och tröttnar på att tala med andra människor, vilket inte heller är konstigt. En dylik person önskar, att samhällets ledstjärna i dessa frågor var visdomarna *en personlighet är inte en sjukdom*, och *det är meningslöst att klassificera personligheter*, ty om två individer argumenterar, så har de (givetvis?) samma mål, och de önskar båda (givetvis?) finna den moraliska sanningen, varför relevanta sakargument bör tas upp snarare än opponenternas personligheter. Visst finns det psykiatriska tillstånd som kan anses "sjukliga", såsom demens, hallucinationer och kanske otaliga andra, men endast acceptabla subjektiva åsikter, ens personlighet, hör inte till dessa; ett sådant trångsynt samhälle åstundar vi inte.